

STANDARDY OCHRONY MAŁOLETNICH

PARAFIA RZYMSKOKATOLICKA

BŁOGOSŁAWIONEJ KAROLINY KÓZKÓWNY W TYCHACH

SPIS TREŚCI

PREAMBUŁA	3
OBJAŚNIENIE TERMINÓW STOSOWANYCH W DOKUMENCIE	3
STANDARD 1 STWORZENIE I ZACHOWANIE BEZPIECZNEGO ŚRODOWISKA W PARAFII	8
STANDARD 2 WERYFIKACJA, DELEGOWANIE I EDUKACJA KAPŁANÓW, OSÓB KONSEKROWANYCH I ŚWIECKICH PRACUJĄCYCH Z DZIEĆMI I Z OSOBAMI BEZBRONNYMI W PARAFII	9
STANDARD 3 ZASADY ZAPEWNIAJĄCE BEZPIECZNE RELACJE MIĘDZY DZIEĆMI, MŁODZIEŻĄ I OSOBAMI DOROSŁYMI BEZBRONNYMI A DOROSŁYMI ZATRUDNIONYMI I POMAGAJĄCYMI DUSZPASTERSKO W PARAFII	13
STANDARD 4 ZASADY I PROCEDURA PODEJMOWANIA INTERWENCJI, W SYTUACJI PODEJRZENIA KRZYWDZENIA LUB POSIADANIA INFORMACJI O KRZYWDZENIU MAŁOLETNIEGO	18
STANDARD 5 SPOSÓB POSTĘPOWANIA Z OSKARŻONYMI O WYKORZYSTANIE SEKSUALNE I PRZEMOC	22
STANDARD 6 ZASADY BEZPIECZNEGO KORZYSTANIA Z INTERNETU I MEDIÓW ELEKTRONICZNYCH ORAZ OCHRONA WIZERUNKU DZIECKA	23
STANDARD 7 EDUKACJA PROWADZONA W PARAFII, ZWIĄZANA Z OCHRONĄ MAŁOLETNIICH PRZED KRZYWDZENIEM	24
STANDARD 8 ZAPEWNIENIE JAKOŚCI I CIĄGŁOŚCI DZIAŁAŃ W ZAKRESIE PREWENCJI – MONITORING STANDARDÓW	26
PRZEPISY KOŃCOWE I ZASADY UDOSTĘPNIANIA DOKUMENTU	26
ZAŁĄCZNIKI	

PREAMBUŁA

Niniejszy dokument stanowi realizację obowiązku prawnego, dotyczącego wprowadzenia we wszelkich instytucjach, w których przebywają dzieci, standardów ich ochrony przed krzywdzeniem [ustawa z dnia 28 lipca 2023 roku o zmianie ustawy Kodeks rodzinny i opiekuńczy oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2023 poz. 1606)].

Naczelną zasadą działań duszpasterskich względem małoletnich jest działanie dla ich dobra. Poprzez zaangażowanie w ochronę dzieci przed przemocą Kościół realizuje misję powierzoną mu przez Pana, aby nie zginęło żadne z tych najmniejszych. W oparciu o tę ewangeliczną misję uznaje, że dobro dziecka jest najważniejsze. Ludzie Kościoła przyjmują nie tylko ustawową, lecz przede wszystkim moralną odpowiedzialność za ochronę i promowanie dobra wszystkich dzieci oraz zobowiązują się dołożyć wszelkich starań, aby zapewnić bezpieczne i przyjazne środowisko, w którym dzieci są szanowane i doceniane. Niedopuszczalne jest bowiem stosowanie przez kogokolwiek wobec dziecka przemocy w jakiegokolwiek formie. Dorośli, zarówno osoby duchowne, jak i świeckie, działające na terenie parafii pw. Bł. Karoliny Kózkówny w Tychach są więc zobowiązani do uczenia się rozpoznawania tych, którzy potrzebują pomocy i wsparcia oraz bezzwłocznego podejmowania działań w przypadku podejrzeń lub ujawnienia okoliczności, które mogą wskazywać, że dziecku zagraża lub dzieje się krzywda.

OBJAŚNIENIE TERMINÓW STOSOWANYCH W DOKUMENCIE

ksiądz – duchowny chrześcijański posiadający święcenia kapłańskie.

kapłan – osoba, która spełnia w imieniu wspólnoty religijnej funkcje kultowe i rytualne.

duchowieństwo, kler – biskupi, księża i diakoni.

osoby konsekrowane – osoby, które w sposób szczególny poświęcają życie Bogu. Łączy je konsekracja, która wiąże się ze złożeniem Bogu ślubów czystości oraz najczęściej również ubóstwa i posłuszeństwa, choć zależy to od formy życia konsekrowanego. Należą do nich członkowie stowarzyszeń zakonnych oraz świeckie osoby konsekrowane.

osoba świecka – członek Kościoła katolickiego i personel Kościoła inny niż biskupi, księża, diakoni i osoby zakonne.

biskup – biskup lub arcybiskup diecezjalny, ordynariusz ordynariatu i prałat Prałatury Personalnej Kościoła łacińskiego oraz hierarcha Kościołów wschodnich.

proboszcz – mianowany przez biskupa duszpasterz i zarządca parafii.

personel kościelny – duchowny, osoba zakonna lub inna osoba zatrudniona przez Kościół na podstawie umowy, podwykonawstwa, dobrowolnie lub nieodpłatnie.

szafarz nadzwyczajny Komunii Świętej – osoba wyznaczona do udzielania Komunii Świętej, gdy zabraknie odpowiedniej liczby szafarzy zwyczajnych.

wolontariusz – osoba, która na rzecz innych osób lub danej grupy społecznej, dobrowolnie i bezpłatnie świadczy pracę wykraczającą poza związki rodzinno-koleżeńsko-przyjacielskie. Określenie „bezpłatna” nie oznacza „bezinteresowna”, lecz „bez wynagrodzenia materialnego”.

organizator wyjazdu – osoba/podmiot uprawniony do organizacji wyjazdu dzieci – parafie, wspólnoty religijne, szkoły i placówki, przedsiębiorcy podlegający ustawie o usługach turystycznych, osoby fizyczne, osoby prawne i jednostki nieposiadające osobowości prawnej.

dziecko – osoba poniżej **18. roku życia**.

małoletni – w rozumieniu polskiego prawa cywilnego osoba, która nie ukończyła 18 lat lub nie zawarła małżeństwa.

nieletni – w rozumieniu prawa karnego osoba, która w momencie popełnienia czynu zabronionego nie ukończyła 17. roku życia.

wiek bezwzględnej ochrony – wiek niższy niż wiek zgody. Czynność seksualna z osobą w wieku ochronnym jest czynem zabronionym (wykorzystaniem seksualnym), a osoba dopuszczająca się jej i lub doprowadzająca do niej podlega odpowiedzialności karnej. W Polsce obecnie wynosi 15 lat.

dziecko wykorzystane seksualnie – każde dziecko w wieku bezwzględnej ochrony, jeśli osoba dojrzała seksualnie, czy to przez świadome działanie, czy też przez zaniedbywanie swoich społecznych obowiązków lub obowiązków wynikających ze specyficznej odpowiedzialności za dziecko, dopuszcza się zaangażowania dziecka w jakąkolwiek aktywność natury seksualnej, której intencją jest zaspokojenie osoby dorosłej (*Standing Committee on Sexually Abused Children*).

opiekun – osoba sprawująca pieczę nad dzieckiem, uprawniona do reprezentacji dziecka oraz posiadająca władzę prawną do dbania o interesy osobiste i majątkowe innej osoby (rodzic, rodzic zastępczy lub osoba uprawniona przez rodzica).

zgoda opiekuna – zgoda rodziców albo zgoda opiekuna, rodzica zastępczego lub opiekuna tymczasowego. Jednak w przypadku braku porozumienia między rodzicami dziecka należy poinformować rodziców o konieczności rozstrzygnięcia sprawy przez sąd rodzinny (orzeczenie sądu opiekuńczego zastępuje zgodę rodziców).

osoba dorosła bezbronna zgodnie z art. 1 ust. 2 b) Vos Estis Lux Mundi – każda osoba znajdująca się w stanie niepełnosprawności, upośledzeniu fizycznym lub psychicznym albo pozbawiona wolności osobistej, która w rzeczywistości, nawet sporadycznie, ogranicza ich zdolność zrozumienia, chęci lub przeciwstawienia się przestępstwu w inny sposób.

procedura „Niebieskie Karty” – jest narzędziem, którego głównym celem jest zapewnienie bezpieczeństwa osobie doznającej przemocy domowej, obejmuje też współpracę przedstawicieli różnych instytucji i podmiotów, które są zobowiązane do reagowania w przypadku uzyskania informacji o wystąpieniu przemocy domowej.

Rejestr Sprawców Przestępstw na Tle Seksualnym – rejestr obywateli polskich, którzy dopuścili się przestępstwa z pobudek seksualnych. Składa się z Rejestru publicznego i Rejestru z dostępem ograniczonym. <https://arch-bip.ms.gov.pl/pl/rejestry-i-ewidencje/rejestr-sprawcow-przestepstw-na-tle-seksualnym/>

osoba pokrzywdzona – osoba fizyczna lub prawna, której dobro prawne zostało bezpośrednio naruszone lub zagrożone przez przestępstwo (art. 49 §1 k.p.k.).

osoby pokrzywdzone przemocą w rodzinie – osoby najbliższe, inne osoby pozostające w stałym lub przemijającym stosunku zależności od osoby stosującej przemoc (art. 115 §11 Ustawy o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie).

skarżący – każda osoba składająca skargę, która może zawierać zarzut, podejrzenie, obawę lub zgłoszenie naruszenia prawa.

pozwany – osoba, na którą złożono skargę.

oskarżony – osoba, której postawiono zarzuty karne.

przestępca seksualny – osoba, która przyznała się do wykorzystania seksualnego lub której odpowiedzialność za wykorzystanie została orzeczona przez właściwy sąd i/lub procedurę

kościelną.

osoba odpowiedzialna za standardy ochrony dzieci – osoba wyznaczona przez przełożonego danego dzieła duszpasterskiego, danej grupy parafialnej, np. ministrantów, sprawująca nadzór nad prawidłowym stosowaniem standardów ochrony dzieci.

osoba zaufana – osoba wyznaczona przez przełożonego danego dzieła duszpasterskiego, ciesząca się zaufaniem i odpowiednio przygotowana, odpowiedzialna za przyjmowanie zgłoszeń o zdarzeniach dotyczących przemocy.

osoba odpowiedzialna za interwencję – zarządca placówki (proboszcz) odpowiedzialny za podejmowanie interwencji w przypadku zaistnienia przemocy.

konflikt interesów – sytuacja (postrzegana lub rzeczywista), w której powstaje konflikt pomiędzy obowiązkami służbowymi danej osoby a jej prywatnymi interesami, który może mieć wpływ na wykonywanie tych obowiązków. Taki konflikt zazwyczaj wiąże się z przeciwstawnymi zasadami lub niezgodnymi życzeniami lub potrzebami i może wystąpić, gdy osoba pełni wiele ról.

lojalność środowiskowa – silna lojalność wobec danego środowiska, grupy ludzi, wspólnoty, instytucji, przełożonego itp., która może przyjmować formy pozytywne, np. dochowanie tajemnicy, lub negatywne, np. niereagowanie bądź zaprzeczenie przemocy.

dane osobowe – wszelkie informacje dotyczące zidentyfikowanej lub możliwej do zidentyfikowania żyjącej osoby fizycznej, a także poszczególne informacje, które w połączeniu ze sobą mogą prowadzić do zidentyfikowania tożsamości danej osoby. Przykładowe dane osobowe: imię i nazwisko, adres zamieszkania, adres e-mail z imieniem i nazwiskiem, numer dowodu tożsamości, dane o lokalizacji, adres IP, dane przechowywane przez szpital lub lekarza, które mogą jednoznacznie wskazywać tożsamość danej osoby.

wniosek o wgląd w sytuację rodziny – pismo może zostać złożone przez każdą osobę fizyczną i prawną, która chce, aby sąd zbadał aktualną sytuację rodzinną. Wniosek nie podlega żadnej opłacie sądowej, może być złożony w każdej chwili i w przypadku jego odrzucenia przez sąd nie rodzi żadnych negatywnych konsekwencji wobec wnioskodawcy.

przemoc wobec dzieci – wszelkie formy złego traktowania fizycznego i/lub emocjonalnego, wykorzystywania seksualnego, zaniedbania lub niedbałego traktowania, wyzysku komercyjnego lub innego, skutkujące rzeczywistą lub potencjalną szkodą dla zdrowia, przetrwania, rozwoju lub godności dziecka w kontekście relacji odpowiedzialności, zaufania

lub siły. Dzieli się powszechnie na pięć podtypów: przemoc fizyczna, znęcanie się emocjonalne/psychiczne, zaniedbanie, narażenie na przemoc w rodzinie, wykorzystywanie seksualne. W kontekście Kościoła katolickiego ważne jest także uznanie przemocy duchowej za dodatkowy podtyp przemocy.

STANDARD 1

STWORZENIE I ZACHOWANIE BEZPIECZNEGO ŚRODOWISKA W PARAFII

1. W parafii pw. Błogosławionej Karoliny Kózkówny w Tychach został opracowany i wprowadzony w życie wewnętrzny dokument, w którym zawarta jest polityka ochrony przebywających tam dzieci i osób dorosłych, zgodnie z obowiązującymi standardami, wyznaczonymi zarówno przez dokumenty państwowe (Ustawę o zmianie ustawy Kodeks rodzinny i opiekuńczy oraz innych ustaw z dn. 28 lipca 2023 r. – tzw. „Ustawa Kamilka”), jak i wskazania wynikające z Wytycznych Kościoła katolickiego w Polsce.
2. W przygotowaniu wewnętrznego dokumentu uczestniczą zaangażowani świeccy, a także dzieci.
3. W parafii działa Zespół ds. Prewencji oraz wyznaczona jest tzw. osoba zaufania.
4. Polityka ochrony dotyczy szczegółowych zasad bezpieczeństwa i sposobów ochrony przebywających tam dzieci i bezbronnych dorosłych, czyli:
 - a. rekrutacji personelu i osób zaangażowanych duszpastersko w parafii;
 - b. bezpiecznych relacji pomiędzy dorosłymi zatrudnionymi i pomagającymi duszpastersko w parafii a dziećmi i bezbronnymi dorosłymi;
 - c. bezpiecznych relacji pomiędzy rówieśnikami;
 - d. bezpiecznego korzystania z Internetu i mediów elektronicznych;
 - e. zasady ochrony wizerunku i danych osobowych;
 - f. sposobu reagowania w parafii na przypadki podejrzenia, że dziecko doświadcza przemocy fizycznej, psychicznej czy seksualnej i zasad prowadzenia rejestru interwencji (**Załącznik 3**);
 - g. pomocy osobom pokrzywdzonym.
5. Standardy ochrony są dostępne w parafii i podane do publicznej wiadomości (na stronie internetowej oraz wywieszane w gablotkach parafialnych).

STANDARD 2

WERYFIKACJA, DELEGOWANIE I EDUKACJA KAPŁANÓW, OSÓB KONSEKROWANYCH I ŚWIECKICH PRACUJĄCYCH Z DZIEĆMI I Z OSOBAMI BEZBRONNYMI W PARAFII

1. Obowiązki proboszcza
 - a. Do obowiązków proboszcza należy wdrażanie w życie standardów ochrony przed przemocą.
 - b. Za niezastosowanie się do standardów odpowiedzialność personalnie ponosi proboszcz parafii, również wobec prawa.
 - c. O każdej osobie zaangażowanej w parafii i mającej kontakt z dziećmi w obszarze związanym z wychowaniem, edukacją, wypoczynkiem, leczeniem, świadczeniem porad psychologicznych, rozwojem duchowym, uprawianiem sportu lub realizacją innych zainteresowań przez dzieci, lub z opieką nad dziećmi proboszcz uzyskuje dane z Rejestru Sprawców Przestępstw na Tle Seksualnym (<https://arch-bip.ms.gov.pl/pl/rejestry-i-ewidencje/rejestr-sprawcow-przestepstw-na-tle-seksualnym/>). Dotyczy to, w miarę możliwości, osób mających nawet krótkotrwały kontakt z dziećmi na terenie parafii, chociaż nie stanowi to obowiązku prawnego. W takim przypadku należy jednak najpierw uzyskać zgodę osoby objętej takim sprawdzeniem.
 - d. Dodatkowo, przed nawiązaniem stosunku pracy lub przed dopuszczeniem osoby do działalności (np. wolontariackiej) związanej z wychowaniem, edukacją, wypoczynkiem, świadczeniem porad psychologicznych, rozwojem duchowym, uprawianiem sportu lub realizacją innych zainteresowań przez dzieci, lub z opieką nad nimi proboszcz uzyskuje od tej osoby informację z Krajowego Rejestru Karnego w zakresie przestępstw określonych w rozdz. XIX k.k. (przestępstwa przeciwko życiu i zdrowiu) i XXV k.k. (przestępstwa przeciwko wolności seksualnej i obyczajowości) oraz w zakresie art. 189a k.k. (handel ludźmi), art. 207 k.k. (znęcanie się nad osobą najbliższą lub pozostającą w stosunku zależności) oraz przestępstw z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.
 - e. Jeśli parafia zatrudnia firmy z zewnątrz lub udostępnia im pomieszczenia, właściciel firmy przedstawia proboszczowi oświadczenie o sprawdzeniu w Rejestrze Sprawców Przestępstw na Tle Seksualnym swoich pracowników, którzy wejdą na teren parafii

i będą mogli mieć kontakt z dziećmi.

- f. Jeżeli osoba zaangażowana w parafii posiada obywatelstwo inne niż polskie wówczas powinna przedłożyć proboszczowi również informację z rejestru karnego państwa obywatelstwa uzyskiwaną do celów działalności zawodowej lub wolontariackiej związanej z kontaktami z dziećmi, bądź informację z rejestru karnego, jeżeli prawo tego państwa nie przewiduje wydawania informacji dla wyżej wymienionych celów.
- g. Proboszcz pobiera od kandydata/kandydatki oświadczenie o państwie/ach zamieszkiwania w ciągu ostatnich 20 lat, innych niż Rzeczypospolita Polska i państwo obywatelstwa, złożone pod rygorem odpowiedzialności karnej **(Załącznik 1)**.
- h. Jeżeli prawo państwa, z którego ma być przedłożona informacja o niekaralności nie przewiduje wydawania takiej informacji lub nie prowadzi rejestru karnego, wówczas kandydat/kandydatka składa pod rygorem odpowiedzialności karnej oświadczenie o tym fakcie wraz z oświadczeniem, że nie była prawomocnie skazana w tym państwie za czyny zabronione odpowiadające przestępstwom określonym w rozdziale XIX i XXV Kodeksu karnego, w art. 189a i art. 207 Kodeksu karnego oraz w ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii oraz nie wydano wobec niej innego orzeczenia, w którym stwierdzono, iż dopuściła się takich czynów zabronionych, oraz że nie ma obowiązku wynikającego z orzeczenia sądu, innego uprawnionego organu lub ustawy, stosowania się do zakazu zajmowania wszelkich lub określonych stanowisk, wykonywania wszelkich lub określonych zawodów albo działalności, związanych z wychowaniem, edukacją, wypoczynkiem, leczeniem, świadczeniem porad psychologicznych, rozwojem duchowym, uprawianiem sportu lub realizacją innych zainteresowań przez małoletnich, lub z opieką nad nimi **(Załącznik 1)**.
- i. Pod oświadczeniami składanymi pod rygorem odpowiedzialności karnej kandydat/kandydatka składa oświadczenie o następującej treści: Jestem świadomy/a odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia. Oświadczenie to zastępuje pouczenie organu o odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia.
- j. W przypadku niemożliwości przedstawienia zaświadczenia (w przypadku osób, co do których nie ma wymogu niekaralności) proboszcz wymaga od kandydata/kandydatki złożenia oświadczenia o niekaralności oraz o braku toczących się wobec niego/niej

postępowań przygotowawczych, sądowych i dyscyplinarnych za przestępstwa i inne czyny popełnione przeciwko dzieciom. Odmowa złożenia takiego oświadczenia nie może rodzić dla kandydata/kandydatki żadnych negatywnych konsekwencji **(Załącznik 1)**.

- k. Proboszcz parafii powołuje osobę lub Zespół ds. Prewencji (należy do niego również tzw. osoba zaufana). Są to cieszące się zaufaniem osoby świeckie, odpowiednio przeszkolone i kompetentne, które wiedzą, jakie działania w danej sytuacji są stosowne i konieczne. Osoby te ściśle współpracują z proboszczem miejsca, który personalnie ponosi odpowiedzialność za wdrażanie i przestrzeganie standardów oraz za działania interwencyjne. Współpracują również z osobami odpowiedzialnymi w diecezji za prewencję, jak również z delegatem/delegatką ds. ochrony dzieci i młodzieży. Nie są to osoby uwikłane w lojalność środowiskową lub w konflikt interesów. Odpowiadają za wprowadzenie standardów oraz uczestniczą w szkoleniach zgodnie z zasadami wskazanymi przez diecezję, do której parafia należy.
- l. Proboszcz parafii powołuje osobę zaufaną, do której należy przyjmowanie zgłoszeń dotyczących nierespektowania standardów. Osoba zaufana nie może na własną rękę podejmować działań służących wyjaśnieniu podejrzeń i zarzutów lub weryfikacji zgłaszanych faktów. Obowiązuje ją zasada poufności **(Załącznik 4)**.
- m. Osobą odpowiedzialną bezpośrednio za interwencję w przypadku zaistnienia przemocy jest proboszcz parafii, który czyni to we współpracy z wymienionymi wyżej kompetentnymi osobami.
- n. Wszelka działalność dotycząca ochrony oraz interwencji i pomocy jest dokumentowana. Wpisów w rejestrze zdarzeń dokonują osoby bezpośrednio zaangażowane w daną aktywność, ale za bezpieczne przechowywanie notatek odpowiedzialny jest proboszcz. Rejestr **(Załącznik 3)** prowadzi się zgodnie z zasadami ochrony danych wrażliwych.
- o. Każda osoba, która ma kontakt z dziećmi w ramach posługi lub pracy w parafii podpisuje oświadczenie o zapoznaniu się z polityką ochrony dzieci i zobowiązaniu do jej przestrzegania **(Załącznik 2)**.

6. Obowiązki duszpasterzy dzieci

Duszpasterze dzieci:

- czuwają nad własną dojrzałością emocjonalną, psychiczną, duchową;
- starają się o dobór żywo wierzących, rzetelnych, zweryfikowanych i odpowiednio przeszkolonych osób do pełnienia funkcji animatorów, wychowawców itd.;
- wspierają dzieci w ich rozwoju ku dojrzałości;
- dbają o respektowanie zasad kultury (wobec dzieci i między nimi);
- czuwają nad równym traktowaniem wszystkich dzieci, z uwzględnieniem ich szczególnych potrzeb i osobistych uwarunkowań;
- dbają o przestrzeganie prawa do nienaruszalności cielesnej i prywatności;
- organizują działania duszpasterskie w miejscach bezpiecznych;
- utrzymują możliwie żywy i transparentny kontakt z rodzicami dzieci;
- dbają o przestrzeganie zasad prywatności i ochrony wizerunku oraz danych osobowych dzieci.

STANDARD 3

ZASADY ZAPEWNIAJĄCE BEZPIECZNE RELACJE MIĘDZY DZIEĆMI, MŁODZIEŻĄ I OSOBAMI DOROSŁYMI BEZBRONNYMI A DOROSŁYMI ZATRUDNIONYMI I POMAGAJĄCYMI DUSZPASTERSKO W PARAFII

I. ZASADY CHRONIĄCE W ODNIESIENIU DO DZIECI (GRANICE ZACHOWAŃ)

Dzieckiem jest osoba, która nie ukończyła 18. roku życia. Dziecko, rozwijając się, konstytuuje siebie jako osobę. Potrzebuje do tego opieki, troski, serdeczności, kształcenia i wychowania. Dzieje się to w rodzinie, ale również poprzez relacje z autorytetami oraz wartościami przekazywanymi w środowisku rówieśniczym i wychowawczym. Wszelkie oddziaływanie wychowawcze zawsze musi się dokonywać z poszanowaniem woli rodziców bądź prawnych opiekunów.

Wprawdzie niemożliwe jest stworzenie wyczerpującej listy zachowań niepożądanych, ani też wskazanie precyzyjnych granic wszystkich zachowań, należy jednak kierować się poniższymi wskazówkami oraz roztropnością i wrażliwością ewangeliczną.

Zasady te dotyczą nie tylko relacji dorosły – dziecko, ale również relacji pomiędzy dziećmi (**Załącznik 5**).

1. Zasady chroniące w kontakcie bezpośrednim

W organizowaniu spotkań z dziećmi w parafii istnieje pełna transparentność. Na początku roku formacyjnego w parafii rodzice lub opiekunowie prawni dzieci zostają zapoznani z harmonogramem prowadzonych spotkań i wyrażają na nie pisemną zgodę. Ustala się także zasady odbioru dzieci.

- a. Wszystkie spotkania formacyjne z dziećmi na terenie parafii organizowane są w miejscach oficjalnych, ogólnodostępnych i do tego przygotowanych.
- b. Nie można przebywać z dzieckiem sam na sam w warunkach odizolowanych. Jeżeli dobro dziecka wymaga indywidualnego spotkania, nie może się ono odbywać w sekrecie (zalecane powiadomienie rodziców lub przełożonego) i w warunkach odizolowanych. Osoba przeprowadzająca spotkanie każdorazowo dba o transparentność (np. przeszklone lub uchylone drzwi pomieszczenia, które nie mogą

być zamknięte na klucz, obecność innych osób w bezpośrednim pobliżu, powiadomienie innych osób o spotkaniu itp.). Indywidualnych spotkań z dziećmi nie mnoży się ani przedłuża nieroztropny sposób. Spotkania takie nie mają miejsca w późnych godzinach wieczornych (po godz. 20.00 lub nocą), chyba, że wymaga tego charakter spotkania (np. nocne czuwanie) i odbywa się to za wiedzą i wyraźną zgodą rodziców lub opiekunów dziecka.

- c. Dzieci nie przebywają w parafialnych pomieszczeniach mieszkalnych bez opieki rodzica lub opiekuna prawnego. Nie towarzyszą duszpasterzom w miejscach lub w sprawach niezwiązanych ze sprawowaniem posługi lub formacją.
- d. Dzieci zawsze pozostają pod opieką osoby dorosłej. Podczas pełnienia funkcji wychowawczych opiekunowie nie mogą pozostawać pod wpływem alkoholu lub substancji psychoaktywnych ani przyjmować ich w obecności dzieci.
- e. Dzieci na terenie parafii nie przebywają pod wyłączną opieką innego dziecka, chyba że inaczej stanowią regulaminy religijnych ruchów duszpasterstwa poza parafialnego, np. Ruchu Światło-Życie, KSM, w tym wypadku stosuje się standardy opracowane przez te grupy. Osoby te powinny być odpowiednio uformowane, przygotowane i pełnić posługę pod okiem dorosłych.
- f. Jeśli spotkania formacyjne, np. przygotowanie do bierzmowania, odbywają się w domach wybranych rodzin, również są przeprowadzane w grupie, nigdy indywidualnie.
- g. Spotkania formacyjne, odbywające się poza budynkami parafialnymi, mają miejsce jedynie za wiedzą i wyraźną zgodą rodziców (opiekunów) dziecka.
- h. Dzieci nie są przewożone prywatnymi samochodami, zwłaszcza w pojedynkę, bez wiedzy i wyraźnej zgody rodziców lub opiekunów prawnych.
- i. Niestosowne jest skracanie dystansu przez przechodzenie na „ty” osoby dorosłej z dzieckiem, chyba że inaczej stanowią regulaminy religijnych ruchów duszpasterstwa poza parafialnego, np. Ruchu Światło-Życie, KSM; w tym wypadku stosuje się standardy opracowane przez te grupy.
- j. W prywatne życie dziecka ingeruje się tylko w takim wymiarze, w jakim wymaga tego konkretny problem.
- k. W przypadku konieczności podjęcia rozmów na temat seksualności osoba dorosła wykazuje się delikatnością i roztropnie rozeznaje, czy takiej rozmowy nie powinien

przeprowadzić specjalista.

- l. W obecności dzieci nie wypowiada się treści i żartów o podtekście seksualnym. Zabronione jest prezentowanie dzieciom treści obscenicznych, erotycznych, pornograficznych lub mających podtekst seksualny, zawierających sceny brutalnej przemocy bądź nieodpowiednich do wieku i wrażliwości odbiorców w jakikolwiek sposób i za pomocą jakiegokolwiek urządzenia.
- m. Niedozwolone jest stosowanie przemocy fizycznej oraz psychicznej, takiej jak: poniżanie, upokarzanie, ośmieszanie, dokuczanie, szykanowanie, znęcanie się itp., zarówno w bezpośrednich kontaktach, jak i za pośrednictwem mediów społecznościowych.
- n. Zabrania się częstowania dzieci tytoniem, alkoholem i innymi substancjami psychoaktywnymi, posiadania środków niedozwolonych przez prawo. Nie toleruje się również ich posiadania oraz zażywania przez dzieci.
- o. Niedopuszczalne są wszelkiego rodzaju nadużycia duchowe (w obszarze spowiedzi, poradnictwa itp.).
- p. Każdy przypadek przemocy fizycznej, psychicznej (emocjonalnej) czy seksualnej pomiędzy dziećmi spotyka się z natychmiastową reakcją ze strony opiekunów.
- q. Nie dotyka się dzieci wbrew ich woli ani w sposób nieadekwatny do relacji duszpasterskich lub wychowawczych.

2. Zachowania niedozwolone:

- a. wszelkie formy okazywania niechcianej czułości;
- b. dotykanie piersi, pośladków, genitaliów i ich okolic (choćby przez bieliznę lub odzież);
- c. pocałunki;
- d. mocne i zamykające uściski, uniemożliwiające przerwanie kontaktu;
- e. klepanie po pośladkach, udach, kolanach, głowie;
- f. łaskotanie lub mocowanie się w dużej bliskości cielesnej;
- g. masaże;
- h. sadzanie na kolanach;
- i. kładzenie się lub spanie obok;
- j. ocieranie się;

- k. seksualizacja i seksizm;
 - l. różne formy poniżania oraz mobbing;
 - m. używanie wulgaryzmów.
3. Zachowania właściwe w naszym kręgu kulturowym:
- a. uścisk dłoni lub delikatne objęcie, przytulenie, pocałunki w policzek;
 - b. delikatne poklepanie po ramionach lub plecach jako wyraz akceptacji wsparcia, pocieszenia;
 - c. dotyk ramion, rąk czy barku jako wyraz bliskości;
 - d. trzymanie się za ręce w czasie np. zabawy lub dla uspokojenia wzburzenia emocjonalnego;
 - e. trzymanie za ręce dzieci w czasie spaceru;
 - f. siadanie w pobliżu małych dzieci;
 - g. podnoszenie lub trzymanie na rękach dzieci do ok. 3. roku życia;
 - h. przytulanie i branie na kolana małych dzieci za zgodą ich rodziców i najlepiej w ich obecności.
4. Zasady ochrony dotyczące wyjazdów
- a. Wszystkie formy zorganizowanego czasu, a w sposób szczególny wypoczynku dzieci są realizowane zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa.
 - b. Na wyjazdy grupowe uzyskuje się pisemną zgodę rodziców lub opiekunów prawnych, po uprzednim zapoznaniu ich z ramowym planem działania i zasadami jego organizacji (regulaminem). Podczas wyjazdu rodzice lub opiekunowie prawni mają prawo do kontaktu ze swoim dzieckiem oraz z jego opiekunem.
 - c. Podczas wyjazdów parafialnych opiekunowie nie nocują w tym samym pomieszczeniu co podopieczni. W sytuacji szczególnej, wymagającej od opiekuna pozostania w nocy w pomieszczeniu z wychowankiem, zawiadamia on o tym fakcie inną osobę dorosłą, kierownika wyjazdu oraz, jeśli to możliwe, rodzica lub opiekuna prawnego wychowanka. Jeśli wyjazd przewiduje noclegi zbiorowe, organizator zawiera informację na ten temat w regulaminie. Szczególną ochronę zapewnia się dzieciom w toaletach, łazienkach, przebieralniach czy szatniach.

II. ZASADY CHRONIĄCE DOTYCZĄCE WSZYSTKICH, RÓWNIEŻ DOROSŁYCH

1. Sakrament pokuty i pojednania, a także spotkania związane z towarzyszeniem duchowym odbywa się w miejscach do tego wyznaczonych (konfesjonał lub miejsce osobne, ale widoczne). Jeśli nie można zachować tej zasady (np. w czasie wakacji, pielgrzymki czy przy spowiedzi osoby chorej czy z niepełnosprawnością), stwarza się takie warunki, by spowiednik i penitent byli dostępni (drzwi pomieszczenia nie są zamknięte na klucz) lub widoczni dla innych osób (np. przeszklenia w drzwiach, uchylone drzwi do pomieszczenia). Niedopuszczalne jest spowiadanie lub tzw. rozmowy duchowe w pokojach prywatnych.
2. Podczas Mszy świętych o uzdrowienie połączonych z modlitwą wstawienniczą, modlitwa taka odbywa się przy głównym ołtarzu, w miejscach godnych, widocznych, centralnych, a nie w różnych „zaułkach”, przyciemnionych pomieszczeniach itp.
3. Odwiedziny chorych (dotyczy księży oraz szafarzy i wolontariuszy) odbywają się w miarę możliwości w obecności osoby trzeciej (kogoś z rodziny, z sąsiedztwa, osoby po służącej w parafii).
4. Do udziału w wizytach duszpasterskich (kolęda) zapraszane są tylko takie osoby (służba liturgiczna), które wykazują się odpowiednią dojrzałością np. w obszarze zachowania dyskrecji.
5. Zobowiązania i obietnice księdza, pracownika lub osoby posługującej w parafii, zwłaszcza te, za które uiszczono wynagrodzenie, są udokumentowane w formie pisemnej, a kopia przekazana beneficjentowi.

STANDARD 4

ZASADY I PROCEDURA PODEJMOWANIA INTERWENCJI, W SYTUACJI PODEJRZENIA KRZYWDZENIA LUB POSIADANIA INFORMACJI O KRZYWDZENIU MAŁOLETNIEGO

I. ZASADY PODEJMOWANIA INTERWENCJI

1. W przypadkach przemocy fizycznej bądź seksualnej, gdy sprawcą jest osoba dorosła lub dziecko, fakt ten zostaje zgłoszony zgodnie z prawem do organów ścigania lub/ oraz do delegata właściwej instytucji kościelnej.
2. Gdy sprawa dotyczy niewłaściwego zachowania osób świeckich zatrudnionych w parafii bądź wolontariuszy, dokonuje się zbadania sprawy i podejmuje adekwatne kroki, w zależności od tego, czego dotyczyło to zachowanie. Każdorazowo prowadzi się z tą osobą rozmowę i jeśli zajdzie taka potrzeba, to okresowo lub stale wycofuje ją z pracy duszpasterskiej.
3. Jeśli niewłaściwe zachowanie dotyczy dziecka, powiadamia się o tym jego rodziców i wraz z nimi podejmuje odpowiednie działania.
4. Jeśli sprawa dotyczy niewłaściwych zachowań dzieci wobec siebie nawzajem, niezwłocznie zawiadamia się rodziców dzieci i wraz z nimi podejmuje odpowiednie działania.
5. Osoba odpowiedzialna za przyjmowanie zgłoszeń współpracuje z proboszczem i delegatem diecezjalnym.
6. Każda informacja o niewłaściwym zachowaniu jest traktowana poważnie, gdyż jest działaniem prewencyjnym.
7. Jeśli jakkolwiek osoba dorosła zaangażowana w pracę duszpasterską w parafii dowie się od dziecka, że doświadcza ono przemocy, automatycznie ma obowiązek zastosowania się do art. 304 k.p.k. mówiącego o tym, że każdy, kto dowie się o popełnieniu przestępstwa ściganego z urzędu, ma społeczny obowiązek zawiadomić o tym prokuratora lub policję.

II. PROCEDURA PODEJMOWANIA INTERWENCJI W SYTUACJI PODEJRZENIA KRZYWDZENIA LUB POSIADANIA INFORMACJI O KRZYWDZENIU DZIECKA

1. W przypadku podjęcia przez osobę dorosłą zaangażowaną w pracę parafii podejrzenia, że dziecko jest krzywdzone, ma ona obowiązek sporządzenia notatki służbowej (**Załącznik 3**) i przekazania uzyskanej informacji proboszczowi parafii.
2. Osoba zaufana rozmowę z dzieckiem w celu potwierdzenia faktu krzywdzenia, informuje go o tym, jakie działania jest zobowiązana podjąć i upewnia się, że dziecko będzie w dotychczasowym miejscu zamieszkania bezpieczne na czas prowadzonych działań. Następnie osoba zaufana wzywa rodziców/opiekunów prawnych, przeprowadza z nimi rozmowę (wywiad), informuje o zamiarze podjęcia określonych działań i przedstawia propozycję ustalenia planu pomocy dziecku.
3. Osoba zaufana we współpracy z innymi członkami zespołu do spraw prewencji ustala plan pomocy dziecku, który uwzględnia przede wszystkim sposoby zapewnienia dziecku bezpieczeństwa oraz opis wsparcia, jakie dziecko i jego rodzina może uzyskać w specjalistycznych miejskich placówkach pomocy dziecku.
4. Osoba zaufana informuje o konsekwencjach prawnych przemocy wobec dziecka i obowiązkach parafii zgłaszania do prokuratury oraz do sądu rodzinnego i nieletnich przemocy wobec małoletniego.
5. Jeżeli rodzice odmawiają współpracy lub odmawiają podjęcia działań proponowanych przez zespół do spraw prewencji, proboszcz parafii niezwłocznie składa zawiadomienie o podejrzeniu przestępstwa do prokuratury lub wnioski o wgląd w sytuację rodziny do sądu rodzinnego i nieletnich.
6. Dalszy tok postępowania leży w kompetencji tych instytucji.
7. Dokumentacja ujawnionych lub zgłoszonych incydentów lub zdarzeń zagrażających dobru dziecka jest przechowywana w odpowiednim segregatorze znajdującym się w kancelarii parafialnej.
8. Wszystkie osoby, które w związku z pełnieniem posługi w parafii podjęły informację

o krzywdzeniu dziecka lub informacje z tym związane, są zobowiązane do zachowania tych informacji w tajemnicy, wyłączając informacje przekazywane uprawnionym instytucjom w ramach działań interwencyjnych.

9. W przypadkach bardziej skomplikowanych (dotyczących wykorzystywania seksualnego oraz znęcania się fizycznego i psychicznego o dużym nasileniu) proboszcz parafii natychmiastowo wszczyna procedurę interwencyjną. Po poinformowaniu rodziców/opiekunów składa zawiadomienie o podejrzeniu przestępstwa do prokuratury/policji lub wnioski o wgląd w sytuację rodziny do sądu rejonowego, wydziału rodzinnego i nieletnich, ośrodka pomocy społecznej lub przesyła formularz „Niebieska Karta – A” do przewodniczącego zespołu interdyscyplinarnego. Dalszy tok postępowania leży w kompetencjach tych instytucji.

III. ZAPEWNIENIE OPIEKI I WSPARCIA SKRZYWDZONYM, GDY SPRAWCĄ JEST KAPŁANEM LUB OSOBĄ ZAANGAŻOWANĄ W PARAFII

1. Każda osoba, która mówi o doświadczanej przez siebie krzywdzie, jest przyjęta z szacunkiem i uważnie wysłuchana.
2. Osoba skrzywdzona otrzymuje informację o możliwych formach pomocy, z której może skorzystać na terenie parafii lub poza nią.
3. W sytuacji, gdy osoba wskazana jako sprawca jest kapłanem lub inną osobą zaangażowaną w parafii, jak najszybciej zapewnia się bezpieczeństwo osobie skrzywdzonej (np. przez niedopuszczanie do niej osoby wskazanej lub podejrzanej o krzywdzenie). Następnie udziela jej pomocy, jakiej potrzebuje. Osoby poszkodowane nie są obciążane kosztami udzielanej im pomocy.
4. Troska duszpasterska wobec osoby skrzywdzonej i jej bliskich polega przede wszystkim na życzliwym wysłuchaniu i pomocy w odbudowaniu jej więzi z Bogiem i zaufania do Kościoła. Organizowana jest w porozumieniu z diecezjalnym duszpasterzem ds. pomocy duchowej osobom skrzywdzonym.
5. Jeśli osoba skrzywdzona należała do jakiejś grupy parafialnej, również inni uczestnicy tej grupy otrzymują pomoc duszpasterską i ewentualnie psychologiczną (lub otrzymują

informację, gdzie na terenie miasta można bezpłatnie taką pomoc uzyskać).

6. Jeśli osobą skrzywdzoną jest dziecko, pomoc powinna otrzymuje również jego rodzina.
7. W uzasadnionych przypadkach parafianie są we właściwy sposób informowani o tym, co się wydarzyło oraz otrzymują stosowną pomoc (lub informację, gdzie na terenie miasta można bezpłatnie taką pomoc uzyskać). Zachowuje się przy tym szczególną dbałość o ochronę dobrego imienia osoby skrzywdzonej.
8. Jeśli zgłoszenie dotyczy przestępstwa określonego w prawie karnym i/lub kanonicznym, osoba przyjmująca zgłoszenie postępuje zgodnie z procedurami zawartymi w Wytycznych KEP.
9. Jeśli zgłoszenie dotyczy innej krzywdy czy niewłaściwego zachowania, osoba zgłaszająca otrzymuje informację o podjętych w sprawie krokach.
10. Wszelkie działania i uzyskane informacje objęte są zasadą poufności, ale osoby skrzywdzonej nie wolno zobowiązywać do zachowania tajemnicy.

STANDARD 5

SPOSÓB POSTĘPOWANIA Z OSKARŻONYMI O WYKORZYSTANIE SEKSUALNE I PRZEMOC

1. Do parafii mogą należeć osoby, które są oskarżone o różne przestępstwa bądź mają wyrok w zawieszeniu, lub też wróciły do środowiska po odbytych wyrokach. Nie mogą one pracować z dziećmi, natomiast są objęte pomocą duszpasterską.
2. W sytuacji, gdy oskarżonym jest dziecko, podejmuje się współpracę z jego rodzicami lub opiekunami prawnymi w takim zakresie, w jakim jest to możliwe i potrzebne. Ich również otacza się opieką duszpasterską.
3. W sytuacji, gdy osobą oskarżoną jest kapłan lub osoba konsekrowana, stosuje się do wskazań uzyskanych od biskupa miejsca lub przełożonych. Wobec takiej osoby powzięte zostają kroki przewidziane przez Wytyczne KEP.
4. Gdy osobą oskarżoną jest świecki pracownik lub wolontariusz parafialny, odsuwa się taką osobę od podejmowanej pracy na czas wyjaśnienia sprawy lub do czasu decyzji prokuratury oraz obejmuje ją opieką duszpasterską.
5. W procesie wyjaśniania sprawy oraz w podawaniu informacji zachowuje się dbałość o ochronę dobrego imienia domniemanego sprawcy.
6. W przypadku zaistnienia fałszywego oskarżenia, jeśli zarzuty nie zostaną potwierdzone, a oskarżenie znane było osobom postronnym, przekazuje się im informację o niewinności oskarżonego w formie komunikatu biskupa miejsca lub delegata.

STANDARD 6

ZASADY BEZPIECZNEGO KORZYSTANIA Z INTERNETU I MEDIÓW ELEKTRONICZNYCH ORAZ OCHRONA WIZERUNKU DZIECKA

1. Parafia pw. Bł. Karoliny Kózkówny w Tychach nie zapewnia dzieciom swobodnego dostępu do Internetu.
2. Osoby zaangażowane w parafii są świadome cyfrowych zagrożeń i ryzyka wynikającego z rejestrowania swojej prywatnej aktywności w sieci przez aplikacje i algorytmy, ale także własnych działań w Internecie. Dotyczy to obserwowania określonych osób/stron w mediach społecznościowych, ustawień prywatności kont, z których korzystają. Publicznie dostępne konta dają dzieciom i ich rodzicom/opiekunom wgląd do cyfrowej aktywności kapłanów i osób świeckich zaangażowanych w parafii.
3. Formy kontaktu z dziećmi za pomocą mediów elektronicznych są ustalane na spotkaniu z rodzicami na początku roku formacyjnego.
4. Dzieciom nie wolno robić zdjęć lub filmować bez ich zgody. Nie upublicznia się zdjęć, filmów z udziałem dzieci bez pisemnej zgody ich rodziców lub opiekunów prawnych, z wyjątkiem zdjęć dużych grup w miejscach publicznych w związku z informowaniem o wydarzeniach.
5. Na portalach społecznościowych zdjęcia i informacje dotyczące dzieci zamieszcza się jedynie na profilu oficjalnym parafii lub danej grupy parafialnej.

STANDARD 7

EDUKACJA PROWADZONA W PARAFII, ZWIĄZANA Z OCHRONĄ MAŁOLETNICH PRZED KRZYWDZENIEM

I. EDUKACJA DZIECI ORAZ OSÓB BEZBRONNYCH W OCHRONIE SWOICH GRANIC

„Edukacja to szczepionka na przemoc” przekonywał Edward James Olmos. Zapobieganie sytuacjom sprzyjającym wykorzystaniu odbywa się również poprzez kształtowanie świadomości dzieci. W parafii istnieje możliwość zadbania o taką edukację w ramach prowadzonej pracy wychowawczej i formacyjnej. Edukacja ta dotyczy reagowania dzieci poprzez asertywne zachowanie oraz informowanie odpowiednich osób dorosłych w sytuacjach, w których są świadkami lub doświadczają od dorosłych albo innych dzieci jakiegokolwiek krzywdy (fizycznej, seksualnej, słownej, emocjonalnej itd.).

II. SZKOLENIE I STAŁE WSPARCIE DLA OSÓB ZAJMUJĄCYCH SIĘ PROFILAKTYKĄ

Ochrona przed krzywdzeniem wpisana jest w misję Kościoła katolickiego, powierzoną mu przez Pana. Dlatego każdy – przełożony w Kościele, osoby uczestniczące w jego misji przez pracę i zaangażowanie duszpasterskie czy pracę z dziećmi i osobami bezbronnyymi – powinien posiadać potrzebną wiedzę na temat ochrony dzieci i osób bezbronnych przed przemocą i dzielić się nią z rodzicami i dziećmi.

1. Wszyscy pracownicy i wolontariusze w parafii otrzymują potrzebną im wiedzę o standardach przyjętych i obowiązujących w parafii – kodeksie zachowań, procedurach związanych z interwencją i zgłoszeniem. Szkolenie prowadzi osoba odpowiedzialna w parafii za prewencję.
2. Pracownicy i wolontariusze, pełniący funkcje wychowawcze lub formacyjne, dodatkowo otrzymują potrzebną wiedzę dotyczącą: rodzajów przemocy (w tym przemocy rówieśniczej); rozpoznawania oznak przemocy (w tym wykorzystania seksualnego); strategii działania sprawców przemocy (w tym przemocy seksualnej); rozmowy z dzieckiem/nastolatkiem/osobą bezbronną na temat krzywdy; rozmowy z dorosłymi (gdy ktoś pracuje z grupą dorosłych) dotyczącą przemocy; zagrożeń i ochrony

przed szkodliwymi treściami w Internecie; innych zaleceń obowiązujących w danej placówce/miejscu duszpasterskim. Szkolenia w tym zakresie prowadzone są na terenie parafii lub innych podmiotów (miejskich organizacji pomocowych, stowarzyszeń itp.) zajmujących się pracą na rzecz dzieci i młodzieży.

3. Częstotliwość szkoleń z zakresu prewencji ustalana jest w miarę potrzeb i wyników dokonywanego monitoringu standardów.
4. Osoby odpowiedzialne za prewencję w parafii posiadają również wiedzę na temat:
 - a. budowania systemu prewencji zgodnego z wymogami Kościoła i ustaw państwowych (obecnie dw. „Ustawa Kamilka” i Krajowy Plan Przeciwdziałania Przemocy Przeciwko Wolności Seksualnej i Obyczajności na Szkodę Mało- letnich na lata 2023-2026 oraz Wytyczne KEP, dokument prewencji KEP);
 - b. podstawowych procedur prawnych (kanonicznych i przewidzianych przez Kodeks karny);
 - c. czynników ryzyka i czynników ochronnych;
 - d. funkcjonowania w środowisku lokalnym placówek pomocowych;
 - e. procedur ustalonych dla danej parafii.
5. Osoby odpowiedzialne za prewencję w danej parafii uczestniczą raz w roku w spotkaniu odpowiedzialnych za prewencję w danej diecezji.

STANDARD 8

ZAPEWNIENIE JAKOŚCI I CIĄGŁOŚCI DZIAŁAŃ W ZAKRESIE PREWENCJI – MONITORING STANDARDÓW

1. Osoba odpowiedzialna za monitorowanie standardów ochrony dzieci przed krzywdzeniem zajmuje się monitorowaniem realizacji polityki ochrony, reagowaniem na sygnały naruszenia standardów oraz za proponowaniem zmian w dokumencie.
2. Dokument zawierający standardy ochrony dzieci i osób bezbronnych w parafii aktualizowany jest co dwa lata, ze szczególnym uwzględnieniem analizy sytuacji związanych z wystąpieniem zagrożenia bezpieczeństwa małoletnich.
3. Osoba odpowiedzialna za monitorowanie standardów ochrony dzieci wraz z członkami zespołu do spraw prewencji przeprowadza wśród osób pełniących posługę duszpasterską i innych dorosłych zaangażowanych w pracę z dziećmi na terenie parafii raz na 2 lata ankietę monitorującą poziom realizacji standardów, w której ankietowani mogą proponować zmiany w standardach oraz wskazywać przypadki ich naruszenia na terenie parafii.
4. Osoba odpowiedzialna za monitorowanie standardów ochrony dzieci wraz z członkami zespołu do spraw prewencji dokonuje opracowania wypełnionych ankiet i sporządza na tej podstawie raport z monitoringu, który następnie przekazuje proboszczowi parafii.
5. Ewaluacja dokumentu jest konsultowana z osobami zaangażowanymi w dusz- pasterstwo parafialne, a następnie jest zatwierdzana przez osobę odpowiedzialną w diecezji za prewencję.

PRZEPISY KOŃCOWE I ZASADY UDOSTĘPNIANIA DOKUMENTU

1. Standardy ochrony dzieci wchodzi w życie z dniem ich ogłoszenia.
2. Ogłoszenie następuje w sposób dostępny dla wszystkich parafian, dzieci i ich rodziców/opiekunów, w szczególności poprzez zamieszczenie w gazetce parafialnej, na stronie internetowej parafii oraz wywieszenie w widocznych miejscach, w których dzieci spotykają się na spotkaniach formacyjnych (salki pod kościołem i w domach parafialnych).

Standardy prezentowane dzieciom mają zrozumiałą dla nich formę.

3. Na stronie internetowej oraz w gazetce parafialnej są umieszczone informacje o tym, kto w parafii jest osobą zaufaną, a kto osobą odpowiedzialną za standardy ochrony dzieci.